

El Bon Pastor

Revista per a preveres

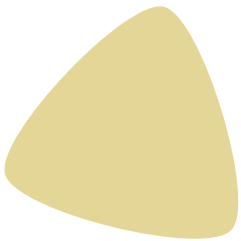

Núm. **53**
Maig de 2014

Equip promotor: Agustí Borrell, Norbert Miracle,
Xavier Morlans, Joan Planellas, Armand Puig.

Correcció lingüística: Joaquim Claver.

Maquetació i disseny: Albert Fortuny.

Dipòsit Legal B-2477-2010
elbonpastor@hotmail.com
revistaelbonpastor@gmail.com
www.elbonpastor.cat

Si voleu col·laborar econòmicament en el sosteniment i difusió de
la revista podeu fer els vostres donatius a
La Caixa **2100-0272-33-0101212882**.
Moltes gràcies

INDEX

Pòrtic	4
ARMAND PUIG I TÀRRECH	
Un sol cor i una sola ànima	7
Homilia en la solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat JOSEP MARIA SOLER	
Presentes com el llevat	10
Tres esdeveniments eclesials per a una Església de comunió en la diversitat MÀXIM MUÑOZ DURAN	
Anunciar la Paraula	12
Jesús a l'altra riba. Joan 21, 1-19 JOSEP SASTRE I PORTELLA	
Deixebles de l'Evangelí	14
Sant Agustí i la Bellesa: una reflexió personal PERE CARRERAS	
Rentar els peus	16
Foc a la Terra MANUEL ROIG I CISTERÉ	
Reclinats sobre el pit del Senyor	19
A. Chevrier, evangelitzador dels pobres JOAN CUADRENCH I ARAGONÈS	
Un bisbe ens parla	21
Dues immenses personalitats que van marcar el segle XX + JOAN ENRIC VIVES SICÍLIA	

Així com en el número anterior de la nostra revista exposàvem tres punts de reflexió, una mena d'examen de consciència presbiteral, manlevats de l'exhortació *Evangelii Gaudium*, que ens servien per a afinar el nostre esperit davant la celebració del Tríduum pasqual, ara és bo de prendre com a punt de referència l'homilia de la Missa Crismal pronunciada pel papa Francesc el dia 17 d'abril, Dijous Sant. Ho fem en ple temps de Pasqua, després que hem posat el cor i hem abocat les energies en les nombroses celebracions litúrgiques dels dies sants, del tot promptes a servir els misteris dels quals hem estat fets dispensadors.

«La joia del sacerdot és un bé preciós no tan sols per a ell sinó també per a tot el poble fidel de Déu». Aquesta és la realitat que traspassa la vida dels qui van ser unguits amb el sant crisma el dia que van ser ordenats. Aquell dia l'oli de l'alegria va córrer per les seves mans, mentre per dintre corria la gràcia sacramental que els omplia de manera abundosa. Els qui hem estat unguits per l'oli de l'alegria, portem la joia d'un ministeri immerescut i confiat a la nostra petitesa. Ser prevere no és el resultat d'un esforç voluntarístic sinó la culminació d'una crida que passa, tanmateix, per la feblesa. La grandesa ve del do que hem rebut. La petitesa prové de les nostres mancances i incapacitats, que són guarides per la medicina que és el mateix Jesús. Sense ell, sense l'amistat i la companyia del Bon Pastor, seríem persones ben pobrissones, més aviat impacients i, certament, indefenses. El Papa afirma amb rotunditat: «Ningú no és més petit que un sacerdot deixat a les seves pròpies forces». Si haguéssim de batallar amb les nostres úniques forces, seríem víctimes fàcils de l'Enemic, que es complau a atacar els qui van més per lliure, els qui viuen refiats de si mateixos i no escolten ningú.

Per definició, l'alegria vinculada amb la unció sacerdotal és incorruptible, ningú no ens la pot arrabassar. Com diu l'Evangeli segons Joan, «la vostra alegria ningú no us la prendrà» (16,22). L'alegria del prevere pot decandir-se per les preocupacions, potser el pecat la pot asfixiar, potser la rutina la pot desvirtuar, però en darrer terme és com la brasa d'un caliu, que torna a revifar i es converteix en un bon foc. Per tant, ni el qui se senti més enfonsat o dispers o desubicat en el seu ministeri, ni el qui caigui en l'accídia o tristesa i li sembli que res del que fa no té sentit, no deixarà d'aixecar-se si retorna a la paraula de Déu, a la pregària i a l'amor incondicional envers els pobres. L'alegria rebuda el dia de l'ordenació és inestroncable, sempre que el prevere es mantingui, com diu el Papa, «en íntima relació amb el sant poble fidel de Déu». En altres paraules, l'alegria del prevere és fonamentalment missionera: el porta a atansar-se al poble, fent ell el primer pas, sense judicar ni seleccionar,

vivint en la misericòrdia del qui és «el cap dels pastors», Jesús, el Senyor (Primera carta de Pere 5,4).

Per tant, l'alegria del prevere no és individualista ni induïda, sinó que s'arrela en el ramat que ell serveix. El prevere no camina sol per aquest món: el poble de Déu, que camina amb els seus pastors, guarda i sosté l'alegria del prevere i la seva opció de servei, en la mesura que aquest poble és capaç de protegir-lo, d'abraçar-lo i d'ajudar-lo a obrir amorosament el seu cor. Podríem dir que el prevere guarda el ramat que li ha estat confiat i que, alhora, aquest ramat el guarda a ell i el manté en l'alegria de la unció que ha rebut. D'aquesta manera es produeix un intercanvi de dons: el prevere ofereix amb generositat i simpatia les seves energies a la comunitat de la qual és pastor, i aquesta li fa costat pel fet de ser herald de l'Evangelí i servidor de l'altar.

Cal, però, deturar-se en allò que el Papa anomena les tres germanes de l'alegria: la pobresa, la fidelitat i l'obediència. Renunciar a amuntegar riqueses o honors o privilegis i configurar-se a Jesús, pobre i humil, és tot un projecte de vida, indispensable per a ser sacerdot del Crist. Aquesta configuració a ell tan sols arriba a bon terme si el prevere es deixa enriquir per la pobresa del Senyor, que ha renunciat a la seva riquesa per enriquir-nos a nosaltres, i per la seva amistat, que és pau i repòs. L'alegria, doncs, no s'aconsegueix capbussant-se en la pròpia psicologia, cercant mecanismes de benestar que tranquil·litzin, sinó sortint d'un mateix i anant a la recerca de Déu i del poble que ens ha estat confiat. Qui s'allibera de si mateix i troba la seva identitat en la pertinença al poble de Déu (vegeu *Evangelii Gaudium* 268), viurà amb alegria la crida presbiteral.

La segona germana de l'alegria és la fidelitat. A partir de la fidelitat s'entén la fecunditat que assenyala la vida del prevere. El prevere no viu el seu celibat de manera eixorca, sinó fecunda, ja que com assenyala l'apòstol, n'engendra molts i moltes en el Crist (Primera carta als Corintis 4,15). Exerceix una paternitat materna, carregada de misericòrdia, que creix en la mesura que creix el seu compromís concret amb els qui són alhora germans i fills seus. El prevere construeix, enviat pel bisbe, una Església viva, en la qual l'atenció a cada ovella, sobretot la que està ferida o malalta, és prioritària. En un món on abunden les ferides del cor, el prevere cerca d'estar a prop dels qui s'han perdut, d'escoltar els qui necessiten on descansar-se. El prevere és un pecador que, malgrat tot, renova la seva fidelitat «a l'única Esposa, a l'Església».

L'alegria té, com a tercera germana, l'obediència. És impossible ser prevere sense la disponibilitat amb què la Mare de Déu s'apressa a visitar la seva parenta, Elisabet, o sense la cura que demostra quan el vi manca a Canà. Aquesta disponibilitat es manifesta quan el prevere renova la seva promesa d'obediència al bisbe, però també quan es posa al servei de l'Església i en fa una «casa de portes obertes», que és llar i refugi dels qui viuen al carrer, dels malalts, dels joves, dels infants... No hi pot haver discriminacions quan es tracta d'aixoplugar i d'acollir. L'obediència és l'entranya de l'alegria. És bonic fer-nos obedients els uns dels al-

tres, és a dir, posar-se al servei de l'altre seguint el mandat del Senyor, aquell que es féu «obedient fins a la mort, i una mort de creu» (Filipencs 2,8).

Pasqua és temps de l'alegria. La joia del Ressuscitat omple l'Església, que acaba de rebre el regal de dos nous sants: sant Joan papa, i sant Joan Pau papa. Dos pastors que van estimar el ramat de Jesucrist i van escampar la joia de ser cristià, que foren fills d'una Església que es reuní en Concili i va entrar al nou mil·lenni amb esperança. Que intercedeixin per nosaltres i pel món sencer, ells que foren pregoners de la pau i de la unitat, ells que anunciaren l'Evangelí sense defallir.

ARMAND PUIG I TÀRRECH

*Prevere, (Barcelona—Tarragona)
Degà de la Facultat de Teologia de Catalunya*

Homilia en la solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat

Vuit dies després del diumenge de Pasqua –ho celebrem avui-, Jesús es tornà a manifestar ressuscitat als seus deixebles. Ens ho acaba de proclamar el diaca, en aquesta jornada joiosa per la capvuitada del diumenge de la Resurrecció del Senyor i per la Solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat.

La primera lectura, ens ha mostrat la comunitat apostòlica reunida amb Maria, meditant els fets de Jesús i recollits en pregària. El do de l'Esperit Sant que el Senyor va fer als deixebles, segons l'evangeli que acabem d'escoltar, els aportà joia i pau, i els donà força per ser testimonis del perdó i de l'obra salvadora i donadora de vida que Jesús havia dut a terme amb les ferides de la seva passió; unes ferides esdevingudes glorioses en la resurrecció. Fruit d'aquesta missió de testimoniar l'evangeli, és la nostra fe. Il·luminats interiorment per l'Esperit Sant, hem acollit la paraula dels Apòstols, testimonis oculars de Jesús, i hem cregut en ell. Per això ens omple de joia la benaurança que escoltàvem al final de l'evangeli d'avui: *feliços els qui creuran sense haver vist*. Sí, creiem en Jesucrist sense haver-lo vist. Per això, ens podem ben aplicar aquelles paraules de la primera carta de sant Pere que escoltàvem a la segona lectura: *Vosaltres sense haver vist el Crist, l'estimeu, i des d'ara, perquè heu cregut en ell, sense haver-lo vist, esteu plens d'una alegria tan gran i gloriosa que no hi ha paraules per a expressar-la, ja que teniu segura, com a fruit de la vostra fe, la salvació de les vostres ànimes*. És aquesta la raó de la nostra alegria pasqual: sense haver-lo vist, però confiant en els testimonis que el van veure, creiem en ell i l'estimem sense voler-li anteposar res (cf. RB 4, 21) perquè ell no ha anteposat res a nosaltres, ni la seva condició divina (cf. Fl 2, 6).

Maria també va ser proclamada *feliç* per haver cregut, i va veure com s'anava complint tot el que el Senyor li havia anunciat (cf. Lc 1, 45). Va poder conèixer Jesús d'una manera excepcional; per la seva experiència de mare, coneixia la seva manera de ser, les seves paraules i les seves actuacions en la infantesa, en l'adolescència i en la majoria d'edat. I, com a creient i deixeblla, tenia un coneixement interior de totes les coses que es referien a ell (cf. Lc 2, 51). Ella n'era testimoni en la comunitat apostòlica aplegada a Jerusalem.

I espiritualment n'és testimoni, encara, per a la nostra Església i per als nostres conciutadans des d'aquests cims de Montserrat. Avui la lloem perquè aquell que va portar en el seu cor i en el seu ventre, ha ressuscitat tal com havia dit. I li agraïm la seva sol·licitud maternal, d'amor i d'intercessió, sobre l'Església que peregrina a Catalunya, i sobre el nostre Poble del qual és Patrona. Que, tal com ens ensenyà a demanar el Venerable bisbe Torras i Bages, ella ens ajudi a viure aquella fe que enfonsa les muntanyes, omple les valls i fa planer el camí de la vida i, traient tot esperit de discòrdia, ens ajunti tots amb cor de germans (cf. Visita espiritual). A més, en el moment tan particular que viu Catalunya, avui en aquest

lloc des d'on ella la protegeix, li encomanem totes les persones que viuen i treballen a la nostra terra, totes les que pateixen per raó de la manca de recursos, de malaltia, de solitud; li encomanem el nostre present i el nostre futur com a Poble, i li demanem que ens ajudi a avançar segons els principis de la justícia i dels drets de les persones i dels pobles, amb respecte envers tothom.

Aplegats en aquesta basílica, amb la presència espiritual de Maria, feta present en la Santa Imatge de la nostra Moreneta, d'alguna manera som continuadors de la primera comunitat apostòlica aplegada entorn de Maria. I, per tant, som també enviats a anunciar la persona de Jesús i el seu evangeli alliberador; som enviats a ser testimonis d'esperança, de l'esperança que prové d'estimar i de conèixer Jesucrist.

En aquesta octava de pasqua i coincidint amb la nostra festa de la Mare de Déu de Montserrat, l'Església reconeix la santedat de dos papes del nostre temps. Joan XXIII i Joan Pau II. Ens omple de satisfacció pensar que tots dos han estat pelegrins de Montserrat, que tots dos han pregat intensament, amb gran recolliment, davant la nostra Moreneta, i que tots dos han dit una paraula sobre el nostre monestir i el nostre santuari. És just de recordar-ho breument avui.

Joan XXIII, abans de ser elegit papa i essent Patriarca de Venècia, va ser a Montserrat el 27 i 28 de juliol del 1954 (avui precisament farem servir el calze amb el qual ell va celebrar l'Eucaristia al Cambril de la Mare de Déu). I escriví en el seu diari: «vaig poder adonar-me de la importància d'aquest monestir, 'obra admirable a la vista', lloc de pregària, d'estudi, d'art». I, ja Papa, va comentar que es recordava molt de Montserrat i d'aquella Mare de Déu que somriu, tot al·ludint a l'expressió dels llavis de la Santa Imatge (cf. H. Raguer, *Sapientia cordis. De Roncalli a Joan XXIII*. Montserrat, 2004, p. 14-15).

Joan Pau II, poques setmanes després de la seva elecció a la Seu de Pere, saludant un grup de monjos, va relacionar Montserrat amb Czestochowa, tant en la seva dimensió religiosa com en la seva dimensió patriòtica. Arribà en peregrinació al nostre Santuari el 7 de novembre del 1982, amb una climatologia molt dolenta (la casulla que porto és un do que ens va fer aquell dia). Va afirmar que «Montserrat figura en la sèrie de santuaris» que són «signes de Déu en la seva irrupció en la història humana». I es va adreçar als monjos i als escolans invitant-nos a viure a fons la pregària i la dimensió pastoral a favor dels pelegrins. Parlant de la nostra Santa Imatge, va dir: «la Mare de Déu de Montserrat asseguda al seu tron, amb el Fill als genolls», està «esperant de poder abraçar amb ell [Jesús] tots els seus fills». I finalment, adreçant-se al Pare del cel va pregar: «us demanem que en aquesta basílica atorgueu abundantament la pau, la concòrdia i el goig» a tots els pelegrins i que aprenguin «a modular la marxa segons l'exemple de Maria» (cf. Homilia a *Documents d'Església*, 1982 (1283-1288)). També Joan Pau II recordà sempre el seu pelegrinatge a Montserrat i el mal temps que hi va trobar.

Avui ens alegrem per la seva canonització i demanem la seva intercessió perquè sapiguem fer de Montserrat un lloc de recerca de Déu i d'acolliment. I perquè tant els que hi vivim

com els pelegrins aprenguem a modular la nostra vida segons l'exemple de Santa Maria; és a dir, confiant en Déu, traduïnt en el dia a dia l'Evangelí de Jesús i servint els altres, tal com Maria va fer.

L'eucaristia ens en dóna la força i ens omple de la mateixa joia pasqual que amarava el cor de la Mare de Déu mentre acompanyava l'Església naixent i que, assumpta a la glòria de Jesucrist, l'amara, encara, en la seva sol·licitud per tot el Poble de Déu.

JOSEP MARIA SOLER

Abat del Monestir de Santa Maria de Montserrat

Tres esdeveniments eclesials per a una Església de comunió en la diversitat

P **Primer esdeveniment: l'anunci de l'Any 2015 com l'Any dedicat a la Vida Consagrada.** El va fer el Papa Francesc en l'encontre que va tenir amb la USG (Unió de Superiors Generals dels diversos Ordes i Congregacions religiosos masculins) el 29 de novembre passat. El motiu bàsic és el 50è aniversari de *Perfecta caritatis*, el document del Vaticà II que iniciava la renovació de la vida religiosa a l'Església. Entre altres iniciatives, està prevista la revisió i actualització del document *Mutuae relationes* sobre les relacions entre els bisbes i els religiosos en l'Església.

Segon esdeveniment: el congrés Laïcat XXI, que una colla de laics estan posant en marxa. El seu objectiu: «crear una xarxa de laics i laiques que, des de la reflexió, ajudi a impulsar un laïcat madur, compromès i transformador que faci sentir la seva veu dins l'Església i que sigui testimoni de compromís cristià en el món. Desitgem mobilitzar creients i comunitats, per pregar, reflexionar i compartir, la nostra manera de viure en la societat i en l'Església. Per això us proposem caminar junts cap a un CONGRÉS DEL LAÏCAT DE CATALUNYA». Aquest Congrés està previst que se celebri els dies 2, 3 i 4 d'octubre de 2015 al monestir de Poblet.

Tercer esdeveniment: la visita *ad limina* de l'Espiscopat català i espanyol, que simbòlicament indica una nova etapa en aquestes Esglésies. En el missatge que els va adreçar el Papa Francesc deia: «Déu ens ensenya a escoltar tothom de cor a cor, amb tendresa i misericòrdia, i a buscar el que veritablement uneix i serveix a la mútua edificació. En aquesta recerca, és important que el bisbe no se senti sol, ni cregui estar sol, que sigui conscient que també el ramat que li ha estat encomanat té olfacte per a les coses de Déu. Especialment els seus col·laboradors més directes, els **sacerdots**, pel seu estret contacte amb els fidels, amb les seves necessitats i ocupacions quotidianes. També les **persones consagrades**, per la seva rica experiència espiritual i el seu lliurament missioner i apostòlic en nombrosos camps. I els **laics**, que des de les més variades condicions de vida i respectives competències porten endavant el testimoni i la missió de l'Església (cf. LG 33)».

Heus aquí dibuixat un estil i un programa per a tota l'Església, però especialment per als que hi exerceixen el ministeri de comunió (bisbes i preveres). Es basa en concebre la comunitat eclesial, especialment la diocesana, en tota la seva riquesa i pluralitat de carismes i ministeris, institucions, serveis, iniciatives, etc. La confluència d'aquests tres esdeveniments és una gran oportunitat per fer la «conversió pastoral» que ens demana el Papa Francesc; sempre amb l'objectiu de viure amb més força la «joia de l'Evangelí» i de transmetre-la amb més entusiasme i credibilitat com a comunitat eclesial. En els temps que vivim –més que mai– ens necessitem mútuament, en aquesta diversitat admirable que és el

teixit eclesial, aportant cadascú el millor de les nostres formes de vida, carismes, sensibilitats, capacitats. No podem tenir una visió parcial d'Església, que la redueixi al que només depèn canònicament de les estructures diocesanes o religioses o laïcals, o que la pensi i senti només des dels nostres col·lectius o projectes, ignorant els dels altres. No podem deixar que els projectes diocesans siguin només un afer dels bisbes o preveres, o que l'Any de la Vida Consagrada tingui incidència només en el cercle dels consagrats o que el Congrés de Laïcat afecti només els laics.

“De re nostra agitur”. Tots hi estem implicats. Tant de bo, doncs, aprofitem la confluència d'aquests esdeveniment com un gran do de l'Esperit que es empeny a construir l'Església de tots.

MÀXIM MUÑOZ DURAN

Prevere claretià,

President de la Unió de Religiosos de Catalunya

Jesús a l'altra riba. Joan 21, 1-19

Els especialistes veuen en el capítol 21 de l'evangeli de Joan l'obra d'un deixeble. En efecte, el capítol 20 acabava ja amb una conclusió.

Però quan la majoria dels relats de Pasqua tenen lloc *el primer dia de la setmana*, a Jerusalem o als voltants immediats de la ciutat, vet aquí que el Ressuscitat es manifesta a Galilea, a l'alba d'un dia feiner. L'escena passa de bon matí, tal volta entre la boira, a la riba del llac de Tiberíades, allà on Jesús havia cridat els seus primers deixebles, promettent fer-los pescadors d'homes.

El pescar en la nit és el símptoma del marasme i la confusió interior on es troben els apòstols. Han tornat al seu ofici, a les barques que havien deixat al moment de la crida dos anys abans.

Jesús es troba amb els seus al bell mig de les ocupacions quotidianes. El "*deixeble que Jesús estimava*" el reconeix el primer, però és Simó Pere qui treu la xarxa plena de peixos, símbol de la multitud dels creients. A la riba, Jesús mateix els ha preparat un esmorzar i convida els deixebles a compartir-lo. Els apòstols i els qui vindran rere d'ells tindran la missió de reunir en la xarxa, que evoca el regne de Déu, els homes que reconeixeran com el seu Salvador el Vivent que està dret a la riba de les seves existències agitadaes i que ve a partir el pa amb ells.

En tost de replegar-se sobre ella mateixa, l'Església haurà d'obrir-se a tothom. ¿Com podrà resistir els embats i els fortunals de la història? ¿Amb el mitjà d'un codi i d'una administració primmirada? Segur que no.

La triple pregunta que Jesús proposa a Pere abans de confiar-li el ramat és solament sobre un punt, però decisiu: *Pere, m'estimes?* És l'amor del seu Mestre que inspira Pere quan, segons els Fets dels Apòstols, proclama davant del Sanedrí que cal obeir Déu més que els homes (Act. 5, 27-32). En aquest context de procés, Pere cita els dos testimonis sobre els quals es sosté i s'aguanta: els apòstols i l'Esperit Sant. Això és el que romandrà fonamental per a nosaltres. Pas a pas, tot anunci de la resurrecció es relaciona amb el testimoniatge apostòlic. Però aquest treu la seva força permanent de l'Esperit que, havent-lo suscitat, no para d'actualitzar-lo.

D'ara en avant és l'audàcia de l'amor que ha de sobrepassar les necessitats de l'organització. La veritable fidelitat és tenir —entre la gent que pateix dia i nit, sovint sense resultats— els ulls fixos en el Crist, present a l'altra riba de la nostra història.

En la nostra nit del treball sense resultats haurem de creure que podem trobar el ressuscitat a l'alba, per tornar a tirar una i una altra vegada les xarxes en nom de Jesús. Romandrem en la nit si no ens arribem a adonar que només som servidors del Crist en el treball que ell ens ha confiat.

JOSEP SASTRE PORTELLA

Prevere del Bisbat de Menorca

Rector de la parròquia de Sant Climent

Sant Agustí i la Bellesa: una reflexió personal

Tard us vaig estimar, oh Bellesa tan antiga i tan nova, tard us vaig estimar! I vet aquí que vos éreu dins de mi, i jo era fora de mi mateix, i jo us cercava al defora i em llançava, deforme com era, cap aqueixa bellesa de les vostres criatures. Vós éreu amb mi, però jo no era amb vós. Em retenien lluny de vós precisament aquelles coses que, si no fossin en Vós, no serien. Em cridàreu i clamàreu, i vencéreu la meva sordesa; fulguràreu, resplendíreu, i foragitàreu la meva ceguetat; flairàreu, i vaig aspirar el vostre perfum, i sospiro per vós; vaig tastar-vos, i tinc fam i set de vós; em tocàreu, i vaig clamar de desig per la vostra pau.” (Confessions, 10, 27, 38).

Estem al davant d'un dels textos més bonics i coneguts de sant Agustí. La meva intenció en aquest moment no és pas fer-ne un estudi detallat, sinó simplement fer-ne tres petites, senzilles i inconnexes reflexions personals.

En primer lloc, vaig descobrir aquest text ja als inicis de la meva joventut quan vaig haver-lo de traduir a les classes de llatí patristic. Encara que en aquell moment la meva traducció devia ser molt deficient hi vaig endevinar ja l'elegància i la bellesa pròpies del retòric que ell era. Llegir fragments de les Confessions en el seu llatí original provoca sempre una gran satisfacció.

En segon lloc, aquest text em va portar, en aquells moments de la meva joventut, a llegir tot el que feia referència a la seva conversió; sempre m'havien dit que era conseqüència de les llàgrimes de la seva mare Mònica. Però va ser el seu cor inquiet el que el va portar a la recerca de la vertadera saviesa i de Déu. Després de deixar el maniqueisme l'any 385 té, l'any següent, la mundialment famosa experiència en el jardí al nord de Milà.

Més enllà de la influència de Mònica, el que el va portar a la seva conversió va ser sobretot aquest seu anhel de trobar la veritat i Déu. D'aquí que ell es preguntí sovint on trobar la Bellesa i el Bé, on trobar Déu: *“Qui em concedirà de descansar en vós? Qui em concedirà que entreu en el meu cor i l'habiteu, a fi que oblidí els meus mals i us abracci a vós, el meu únic bé?”* (Conf. 1, 5,5). Potser el que descriu millor aquesta recerca d'Agustí és el famós text d'H. de Lubac: *“Nosaltres creiem sovint que busquem Déu. Però és sempre Déu qui ens busca i sovint es fa trobadís amb aquell que no el cerca.”* (Sur les chemins de Dieu). Amb la seva conversió sant Agustí té la convicció que l'home, cridat per Déu, descobreix el seu ser tot coneixent la seva vocació, ja que l'home, que és imatge de Déu, troba en si mateix, en el seu cor, el mirall on veure Déu.

Segurament que és el mateix Agustí el qui descriu d'una manera més meravellosa aquesta experiència personal del Déu, que omple l'anhel de plenitud de l'home: *“I, malgrat tot, us*

vol lloar aquest home, engruna de la vostra creació. Sou vós qui l'estimuleu a delectar-se en les vostres lloances, perquè ens vau fer per a vós i és inquiet el nostre cor fins que no reposi en vós". (Conf. 1,1,1).

En tercer lloc, finalment, hi ha en Agustí i en aquest text concret, una identificació entre la Bellesa i Déu. Sant Agustí descobreix el platonisme bastant tard, en el mateix any de la seva renúncia al maniqueisme, és a dir, l'any 385. En aquells moments, el platonisme encara no el porta a la fe cristiana, però sí que li descobreix un concepte purament espiritual de Déu com a Ser i Bé, i li soluciona el problema del mal, entès com a absència de Bé. Una de les perfeccions que més admira sant Agustí és el de la Bellesa. Una bellesa que és l'adequació de les parts a una cosa, al tot. La filosofia platònica dóna una gran importància a la bellesa de les coses, de l'art i del ser humà.

Segons ell, la bellesa està plenament en Déu, i la bellesa de cada una de les coses creades no és altra cosa que participació de la plenitud que només existeix en Déu. En Déu hi ha la plenitud de la bellesa, de tal manera que totes les altres belleses imiten aquesta plenitud que només està en Déu. Aquest concepte de bellesa aplicat a Déu no és, per suposat, exterior a Ell, no és sensible, sinó de caràcter ontològic i també moral. Pel platonisme i per Agustí la raó última d'aquesta afirmació és que la summa bellesa s'identifica també amb la plenitud del Bé, que és Déu.

En el centre mateix d'aquesta participació en la Bellesa de Déu hi ha l'home i la història. Déu dirigeix, com un director d'orquestra, els esdeveniments i la vida dels homes portant-los a l'ordre i a la bellesa que és convenient en l'univers. La mateixa inspiració artística dels homes està connectada amb la infinita bellesa divina. Déu és com l'artista que és omnipotent i està omnipresent.

Sant Agustí va comprendre que no cal optar entre les alternatives de filosofia o teologia, de raó o fe, sinó que raó i fe es complementen mútuament per constituir una unitat. En la plenitud del seu pensament ho formularà en la seva famosa frase: "*Intellige ut credas, crede ut intelligas*" (Sermó 43, 9).

PERE CARRERAS

*Prevere del Bisbat de Girona
Rector de la parròquia de Sant Josep de la ciutat de Girona*

Foc a la Terra

«Queda clar que Jesucrist no ens vol prínceps que miren despectivament, sinó homes i dones del poble. Aquesta no és l'opinió d'un Papa ni una opció pastoral entre d'altres possibles; són indicacions de la Paraula de Déu tan clares, directes i contundents que no necessiten interpretacions que els treguin força interpel·lant. Visquem-les *sine glossa*, sense comentaris. D'aquesta manera experimentarem el goig missioner de compartir la vida amb el poble fidel a Déu, tractant d'encendre el foc en el cor del món». (*Evangelii Gaudium*, 271)

Col·legues, companys, germans preveres, bisbes i seminaristes: Servim i compartim unes comunitats eclesials envellides i amb una majoria de jubilats, i encara més de viudes i jubilades. Això i la minva del nombre porta i portarà conseqüències pastorals i arquitectòniques.

Compartim la vida i l'Eucaristia amb unes comunitats eclesials que el Senyor crida a donar testimoni seu, amb fets i de paraula, a tota la gent del nostre temps; començant, certament, pel més propers, a la família i al treball.

Però el Senyor també necessita aquesta Església, petita i envellida, per a donar testimoni fins als extrems del món. ¿Estem oberts a un horitzó missioner, o bé només mirem la tasca evangelitzadora dins les fronteres de Catalunya? ¿O encara la reduïm més, als catòlics de sempre del nostre poblet?

Sortir de les nostres fronteres és carregar amb una responsabilitat històrica d'uns pobles, els nostres, colonialistes, pel comerç i per l'esclavisme que ens enriqueí fins al segle XIX. Col·laborar en el creixement i maduració de l'Església en aquells pobles és fer un pas, en la paga del deute, cosa que la nostra civilització cristiana rarament reconeix. La OMC encara ajuda els països rics a robar als pobres del sud el pa i els minerals.

El Senyor dirigeix, com a bon Pastor, la seva Església, de forma invisible i discreta però efectiva. I també compta amb nosaltres, i ens necessita per portar la Bona Nova als que no el coneixen, el coneixen superficialment o no hi creuen.

¿Sintonitzem amb el zel amb què Jesús volia que cremés per tota la terra el seu foc, el foc del Regne? Us recordo alguns retalls d'escrits magisterials que ens poden aixecar els ànims missioners.

Del document *Ad Gentes*, n. 37: «Vivint el Poble de Déu en comunitats, sobretot diocesanes i parroquials, en les quals d'alguna manera es fa visible, a elles pertany també donar testimoni de Crist davant de la gent... La gràcia de la renovació en les comunitats no pot créixer si no expandeix cadascuna els camps de la caritat cap a l'extrem de la terra, i no té, dels que estan

lluny, una preocupació semblant a la que sent pels seus propis membres. D'aquesta manera tota la comunitat prega, coopera i actua cap a les nacions per mitjà dels seus fills, que Déu tria per a aquesta empresa altíssima».

I en el n. 38 : «Tots els bisbes han estat consagrats per a la salvació, no pas d'una sola diòcesi, sinó de tot el món, i els afecta el manament de Crist de predicar l'evangeli a tota criatura.»

En la *Redemptoris Missio*, n. 2, llegim: «La fe s'enforteix donant-la! La nova evangelització dels pobles cristians trobarà inspiració i suport en el compromís de la missió universal.»

Les nostres comunitats han d'obrir-se a donar i rebre. Han de vèncer la temptació de tancar-se en si mateixes amb l'excusa que la missió, ja la tenim aquí.

A les resolucions 159-164, el Concili Provincial Tarraconense ens demana que cada Església diocesana potencii la seva participació en l'acció evangelitzadora universal. La contribució més imprescindible es fa amb persones: cristianes i cristians de les nostres Esglésies que ofereixen tota la seva vida (o uns anys) per a la missió universal. L'acolliment de les vocacions missioneres laïcals suposa oferir als candidats mitjans de formació i de discerniment i els ajuts necessaris.

Convida a animar els preveres i seminaristes que s'ofereixin per a la missió universal, no sense discerniment seriós. Això és un sacrifici mentre tenim els seminaris tan esquifits i els preveres tan ancians, tan "preveres".

La cooperació amb Esglésies joves aporta a les nostres Esglésies noves propostes pastorals, si ens obrim per escoltar els missioners de pas, o retornats als nostres bisbats.

A la carta apostòlica *Tertio Millennio Adveniente*, sant Joan Pau II dedica el n. 57 a fer un bonic resum de la història de la missió des dels temps apostòlics fins a la nova evangelització dels nostres dies. Us convido a llegir-lo sencer, és breu. En la següent carta, *Novo Millennio Ineunte*, ens obre a un horitzó ample i valent en el diàleg interreligiós el segle XXI. Vegeu-ne els nn. 54 i 56.

Joan Pau II en el document conclusiu *Ecclesia in Europa* (2003) ens parlà de la *Missio ad gentes*: «Un anunci de Jesucrist i del seu Evangeli que es limités només al context europeu mostraria símptomes d'una preocupant falta d'esperança... Aquesta ha estat la convicció de l'Església a Europa al llarg dels segles: innumbrables grups de missioners i missioneres han anunciat l'Evangeli de Jesucrist a la gent de tot el món, anant a l'encontre d'altres pobles i civilitzacions.

«El mateix ardor missioner ha d'animar l'Església a l'Europa d'avui. La disminució de preveres i de persones consagrades en certs països no ha de ser impediment, en cap Església particular, perquè assumeixi les exigències de l'Església universal. Cadascuna sabrà afavorir la preparació a la missió *ad gentes* per respondre així amb generositat al clamor que s'eleva encara en molts pobles i nacions desitjosos de conèixer l'Evangeli.»

El Concili Provincial Tarraconense ens convidava a preparar-nos per al diàleg interreligiós a nivell acadèmic i amb l'estudi de les religions dels nostres immigrants, aquests "altres catalans", tan nombrosos, com ara són a casa nostra. El Senyor vol que siguem bons testimonis per a aquestes persones dels altres continents que han vingut a treballar als nostres pobles i educar-hi els seus fills. No és gens fàcil, però les nostres comunitats ho han començat a fer. S'han de travessar barreres culturals i religioses ben altes i punxudes. Jesús els vol donar la seva llum i la seva llibertat perquè pugui créixer sense mida l'amor dels seus cors.

Des de l'encíclica *Fidei Donum* del Papa Pius XII fins a l'exhortació postsinodal *Verbum Domini* del Papa Benet XVI ens diuen que donant de la nostra pobresa permetem que l'Esperit ens enriqueixi amb les vocacions ministerials que a casa nostra necessitem. Déu sempre ens guanya en generositat.

El Senyor ens demana que renovem la generositat del nostre ministeri, dels nostres serveis, en la renovació del compromís a la missa crismal i en el goig de comunió del Sant Sopar. Les exhortacions del Papa Francesc van per aquest mateix camí.

MANUEL ROIG I CISTERÉ

Prevere del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat

Delegat Diocesà per a les Missions

A. Chevrier, evangelitzador dels pobres

«Així, doncs, també nosaltres, envoltats d'un núvol tan gran de testimonis...» (He 12, 1).

El testimoni dels sants i de totes aquelles persones que el Senyor posa en el nostre camí, és, sens dubte, un estímul per fer la pròpia ruta en el seguiment de Jesucrist.

El beat Antoine Chevrier (Lió 1826-1879) és un d'aquests testimonis que, també avui, continuen esperonant.

Va néixer i créixer en la ciutat de Lió, fill d'un petit funcionari d'Hisenda i d'una teixidora de seda. Als disset anys entra al Seminari; l'any 1850 rep l'ordenació de prevere i és enviat com a vicari a St. André del populós barri lionès de la Guillotière.

El maig de 1856 hi ha unes terribles inundacions i es posa a treballar amb la gent per auxiliar els damnificats. Aquest fet marcarà la seva vida, ja que el porta a viure de prop la realitat de la misèria, espiritual, moral i material de la gent del barri i alhora s'adona també dels grans tresors de la gent senzilla: la seva capacitat de sacrifici, de germanor, de solidaritat...

Hi ha un segon esdeveniment que cristal·litzarà aquesta experiència i el portarà a un canvi radical en la seva acció pastoral: el Nadal d'aquell mateix any (1856), tot contemplant el misteri del naixement de nostre Senyor, pren consciència d'una manera viva i forta de la bellesa de Jesucrist i del camí de pobresa que ha escollit per salvar els homes. Ell en parla com la gràcia del Nadal de 1856, i ho explica així: «La nit de Nadal, meditant sobre la pobresa de nostre Senyor i el seu abaixament entre els homes, vaig decidir deixar-ho tot i viure tan pobrament com pogués. Jo em deia: el Fill de Déu ha davallat a la terra per salvar els homes i convertir els pecadors. I malgrat tot, els homes continuen perdent-se. Aleshores em vaig decidir a seguir Jesucrist de més a prop per fer-me més capaç de treballar eficaçment en la salvació de les ànimes.» (Antoine Chevrier, *Ecrits Espirituals*, Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 1991, pag. 11).

Fa servir el llenguatge propi del seu temps, però la intuïció és totalment renovadora. L'experiència que viu no el porta a cercar nous mètodes pastorals, o una estratègia millor, sinó que el porta a acostar-se més a Jesucrist, a fer-se més bon deixeble seu, per així poder ser més útil per a l'evangelització.

A partir d'aquest moment ja no és el mateix, el seu treball més important serà conèixer més i més Jesucrist. L'estudi de l'Evangeli serà la seva tasca primordial: «Conèixer Jesucrist, estimar Jesucrist, imitar Jesucrist, seguir Jesucrist, aquest és tot el nostre desig, tota la nostra vida.» (ibídem, pag. 27). Ho repeteix moltes vegades als quatre primers seminaristes que

sortiran del Pradó: «La nostra primera feina, doncs, és conèixer Jesucrist, per tal de ser totalment d'Ell».

En una pregària ens ha deixat expressada tota la seva admiració per Jesucrist i el seu desig de conèixer-lo.

O Verb! O Crist!
Que en sou, de bell! Que en sou, de gran!
Qui us arribarà a conèixer? Qui us podrà comprendre?
Feu, o Crist, que jo us conegui, que jo us estimi.
Ja que sou la llum, feu-me'n arribar un raig al fons del meu pobre esperit,
perquè us pugui veure, perquè us pugui comprendre.
Poseu en mi molta fe en vós,
perquè totes les vostres paraules siguin per a mi una llum que m'il·lumini
i em faci venir a vós, per tots els camins de justícia i de veritat.
O Crist! o Verb! Vós sou el meu Senyor i el meu únic Mestre.
Parleu, que us vull escoltar i vull practicar la vostra paraula,
perquè sé que ve del cel.
Vull escoltar-la, vull meditar-la, vull posar-la en pràctica,
perquè en la vostra paraula hi ha la vida, la joia, la pau i la felicitat.
Parleu, Senyor, que sou el meu Senyor i el meu Mestre.
No vull escoltar ningú més.

L'ansia per acostar-se als més pobres el porta a dedicar-se a preparar la Primera Comunió dels nois i noies més marginats i que no tenien lloc a les parròquies; per això el 1860 adquireix un local que havia estat una sala de ball de mala fama anomenat "El Pradó". No li canvia el nom i comença l'obra del Catecisme. Els nens en aquella època ja treballaven, ell cerca recursos i els té en tandes de sis mesos al Pradó perquè coneguin Jesús i facin la Primera Comunió. Defensa que els pobres puguin conèixer l'Evangelí, dedicant-hi uns mesos sense treballar per rebre una formació humana i cristiana.

El contacte amb els més pobres el portarà a una nova intuïció: Cal preparar sacerdots pobres per a l'evangelització dels pobres. Així naixerà l'Associació de preveres del Pradó, preveres totalment diocesans que s'ofereixen al bisbe per anar als llocs més pobres i s'ajuden a viure el carisma d'aquest apòstol de l'evangelització dels més pobres.

Va morir el 2 d'octubre de 1879, als 53 anys, i va ser enterrat a la capella del Pradó, hi assistiren 50.000 persones. Va ser beatificat per Joan Pau II el 4 d'octubre de 1986 a Lió.

JOAN CUADRENCH I ARAGONÈS
Prevere de l'Arquebisbat de Barcelona
Vicari Episcopal

Dues immenses personalitats que van marcar el segle XX

Més enllà de les xifres de pelegrins que acudirán a Roma, i que sobrepassaran tot càlcul, aquest diumenge dia 27 d'abril, el Papa Francesc duu a terme un acte molt joiós i significatiu per als catòlics, però també per a molts homes i dones de bona voluntat d'arreu del món. Seran canonitzats dos homes bons, fidels servents de Déu i entregats a la humanitat. Els cristians creiem que són ja felïços eternament, que poden intercedir per nosaltres i que les seves vides són imitables perquè han estat "virtuoses". Moltes coses del segle XX, encara tan recent, no s'entendrien sense aquests dos Papes, **Joan XXIII**, **Angelo Giuseppe Roncalli** (1881 – 1963), un pagès humil del Nord d'Itàlia (Sotto il Monte - Bèrgam), diplomàtic a l'Orient d'Europa i a Turquia, després a París, que serví com a Papa del 1958 al 1963, i **Joan Pau II**, **Karol Jósef Wojtyla** (1920 – 2005), un polonès professor, actor i esportista, resistent als nazis i al comunisme ateu estatalitzat, i treballador en una fàbrica, arquebisbe de Cracòvia i que visqué el segon pontificat més llarg de la història (1978-2005).

Els dos estigueren vinculats al nostre Principat d'Andorra, perquè els seus retrats estigueren a la Sala del Consell General, per sobre dels retrats dels dos Coprínceps, i perquè iniciaren el Concili Vaticà II (1962-65) i col·laboraren a la seva aplicació, un Concili que significà una nova manera de relacionar-se l'Església i els eclesiàstics amb els Estats i les societats democràtiques, que féu possible l'evolució d'Andorra vers un Estat constitucional democràtic, on els Coprínceps –especialment l'episcopal- renunciaven a moltes prerrogatives.

Són dos Papes que molts de nosaltres hem conegut i admirat, que a pesar dels seus límits que tenien com tota persona humana, i alhora amb una vida santa i abnegada, van ser uns gegants d'humanitat. **Joan XXIII**, reconegut com "el Papa bo", ple de bondat i humilitat, alegria i coratge per a convocar el Concili Vaticà II, que havia de dur la gran renovació de l'Església del segle XX, havia tingut l'oportunitat d'aprendre la dimensió social de la fe cristiana a través del seu bisbe, quan era capellà jove i secretari seu. Després fou un avançat de les relacions fraternals ecumèniques amb l'Orient, i ja Nunci a Turquia durant la segona Guerra mundial, salvà molts jueus oferint-los passaports del Vaticà com a pelegrins. Nunci a París es guanyà l'estima de tothom i quan ja vellet, Patriarca de Venècia, tot semblava acabat, fou elegit Papa, pensant en una transició, i revolucionà l'Església anunciant als tres mesos que convocava un Concili ecumènic que havia de canviar tantíssimes coses. Tingué un cor obert a tothom, medià en temes de pau, i ens regalà al final de la seva vida, la renovadora encíclica "*Pacem in Terris*", en la qual acollia els Drets Humans en el patrimoni de la Doctrina social de l'Església. Ja en vida i especialment en la mort fou tingut per sant, i fins Pasolini li dedicà el 1964 el seu esplèndid film "L'Evangelí segons sant Mateu". Fou estimat

com un bon Rector del món, i ell sempre digué que ser rector de poble és el que més li hauria agradat.

Joan Pau II vingué de Polònia, el primer papa eslau, marcat per la resistència a l'ocupació nazi del seu país, quan era jove, i per un règim comunista satèl·lit de la Unió soviètica i perseguidor de les llibertats, que ell col·laborà a enderrocar amb una tasca humanitzadora pacient. Durant el seu llarg pontificat, lluità a favor de les persones i dels pobles, esdevingué l'atleta de Crist, un evangelitzador de totes les terres del món, i un guia fort i providencial per a la llibertat de l'Església i per a l'esperança del món. Convocà la trobada interreligiosa d'Assís, molts Sínodes, publicà molts escrits, inicià les Jornades mundials de la Joventut, i treballà pels pobres, sense voler polititzar l'alliberament de la pobresa. Ajudà el món del treball que ell havia compartit, i condemnà el sistema comunista, però quan aquest s'esfondrà, tampoc no acceptà el capitalisme salvatge i sense rostre humà que es proposava com a única sortida. Valorà que Andorra caminés cap a una Constitució democràtica i que el Copríncep episcopal continués el servei que el poble andorrà li demanava, però sense limitar els poders del poble ni la responsabilitat directa dels governs elegits democràticament. S'oposà a la Guerra del Golf amb totes les forces i fou sempre una veu lliure i incòmoda. Sofrí un atemptat encara avui desconcertant, perdonà l'agressor, i es mantingué molt sensible al món dels malalts i del dolor, fins arribar a la seva mort oferta fins al darrer sospir, com els atletes que no abandonen la cursa, sinó que volen entregar fins l'últim alè a causa del compromís del servei acceptat. Un autèntic missioner de tota la terra, que guià amb mà ferma l'Església catòlica fins al tercer mil·lenni.

Ara ens deu tocar a nosaltres imitar-ne les virtuts, aprendre de la seva humanitat per als propis compromisos, en els nous temps que ens toca de viure, perquè, si bé el món necessita mestres i líders coratjosos, avui tan escadussers, continua essent paradigmàtica l'expressió de Pau VIè. que per damunt de tot, el món només farà cas de mestres i líders que siguin també testimonis coherents i autèntics.

+ JOAN ENRIC VIVES I SICÍLIA

Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra

Article publicat al *Periòdic d'Andorra* (25 d'abril de 2014)

El Bon Pastor
Revista per a preveres
